

Radviliškis

RADVILIŠKIO RAJONO LAIKRAŠTIS MOTERIMS

Nr. 4 (6)

1992 m. vasario antroji pusė

Kaina 50 kap.

UŽGAVĖNĖS

UŽGAVĖNĖS, kuris trunka nuo šv. Kalėdų, pasibaigia Užgavėnėmis. Tai pastovios datos neturinti šventė. Ji švenčiama 46 diena prieš Velykas, visada antadienį (1992 metais — kovo 3 d.).

Ziema visada būdavo palydima triukšmingai, linksmai, nestigdavo vaidybinės išmonės, vykdavo savotiškas liaudies karnavalas. Buvo stengiamasi magišku būdu pagreitinti pavasario polaidžius, paukščių parskridimą, žolių prasikalimą, javų augimą ir t. t.

Pagrindinis šventės bruožas — judėjimas. Tą dieną niekas nesėdėjo namuose. Būdavo kinkomas arklys į roges, susėsdavo vyras, moterys ir vaikai ir važiuodavo pasisvečiuoti pas gimines. Stengėsi važinėti kiek galima ilgiau, kad linai ilgesni augtų. Vienas iš apeiginio važinėjimosi elementų buvo laukų apvažiavimas ratu, ypač linų, kartais net po tris kartus. Važinėdami stengdavosi apsiverstį, išsivilioti sniege. Jaunimas važinėdavo po kaimus ir laukus papuoštais arkliais su žvangučiais, dainuodami. Važinėdavo nuo kalnelių ir rogutėmis ar išėdę į geldas, merginos ant verpsčių. Tai buvo magiška priemonė laiduoti gerą javų, ypač linų derlių. Augimą turėjo paskatinti ir apeiginis supimasis sūpuoklėmis — kuo aukščiau, tuo linai bus aukštesni. Buvo ir apeiginis laistymas vandeniu, kad laukų neniokotų sausra, kad derlius būtų geras.

PASKUTINĖ diena prieš gavėnią vadinama Užgavėnėmis. Jos paprastai būna antadienį, o trečiądienis — jau Pelenų diena. Nuo tada prasideda ilgas, rimtas ir liesas gavėnios metas. Senais laikais pasninkas buvo labai griežtas: mėsos valgyti išvis nebuvo galima septynias savaites, o pieną tik retkarčiais.

Pasilinksminimas, šokiai, dalnos, vaisės buvo draudžiamos ne tiek Bažnyčios, kiek tradicijų. Todėl žmonės ir stengėsi Užgavėnes praleisti linksmai, triukšmingai, valgyti kiek galima daugiau ir riebiau, „avansu už visą gavėnią“.

Buvo valgoma bent 9 kartus (kaip kur 12 kartų) su mėsa, riebiai. Prieš

12 val. nakties visos vaisės ir linksmybės turėjo baigtis, nes prasideda gavėnios pasninkas. Kad vaisės nebūtų užtęstos, kai kuriose Lietuvos vietose apie 11 val. nakties skambindavo bažnyčios varpai: visi tuomet žinojo, kad laikas baigti užsigavėjimą ir skirstytis namo.

Pagrindinis Užgavėnių valgis — blynai (lietuviškesnis pavadinimas — sklandžiai), dažniausiai kepami iš miltų, su obuoliais, su mielėmis ar ir paprastai. Žemaitijoje, be to, dar šūpinys — šutinti žirniai su dubens viduryje įkišta kiaulės uodega.

Antrajame puslapyje skaitykite, kaip iškepti skanių blynelių.

Sugrižo...

— Mūsų lopšelyje-darželyje jau išsikūrė vaikų globos grupė, — mums pranešė „Nykštuko“ vedėja D. Svabauskienė. — Nuo vasario 10 dienos čia gyvena pirmieji šeši auklėtiniai, i gimtąjį rajoną sugrižę iš Plungės, Šiaulių, Klaipėdos kūdikių ir vaikų namų.

Netrukus šią grupę papildys dar du mūsiškiai iš Kuršėnų.

Nelengva betėviams mažiesiems priprasti naujoje vietoje. Bet jiems gimtajame rajone bus geriau, negu kur nors toli nuo jo.

Lėšų vaikų globos grupei išlaikyti skiria rajono valdyba.

„R.“ inform.

Šiomet sukanka 100 metų, kai gimė Akutagava Riunoskė (1892—1982) — žymus japonų rašytojas, filosofas, psichologas.

Jis gimė Tokijuje 1892 m. kovo 1-osios rytą — pagal senąjį kalendorių, Drakono mėnesio Drakono dieną, Drakono valandą, todėl jį pavadino Riunoske, nes drakonas žymimas hieroglifu „Riu“.

1935 m. Japonijoje patvirtinta Akutagavos premija.

Spausdiname vieną jo miniatiūrą.

SMULKMENOS

Kad tavo gyvenimas būtų laimingas, mylėk kiekvieną smulkmeną. Mirga debesys, šlama bambukai, čirškia žvirbliai, šypsosi ar rimti praeivių veidai — rask pasitenkinimą kiekvienoje kasdienybės smulkmenoje.

Ar gyvenimas tada bus laimingas? Juk mylėti smulkmenas, vadinasi, ir kentėti dėl smulkmenų. Varlė, išokusi į seną sodo tvenkinį, sudaužė šimtmetį liūdesį. Bet išrėplijusi iš to prūdo, ji gali būti pažymėta tuo šimtamečiu liūdesiu.

Basis gyvena, mėgaudamasis gyvenimu. O juk kančios — irgi gyvenimas. Kad galėtum besišypsodamas mėgautis, sugebėk besišypsodamas kentėti.

Niekada dar Lietuvoje nebuvo taip girtaujama, niekada nebuvo tiek žmogžudysčių, apiplėšimų, vagysčių, prievartavimų. Niekada nebuvo taip piktnaudžiaujama tarnybine padėtimi.

Dauguma sulaužusių dieviškuosius ir žmogiškuosius įstatymus teisinas: sunki materialinė padėtis.

„Galvotiesni“ randa ir „teorinį“ pasiteisinimą: „Aš žegnojuosi, kalbu „Tėve mūsų“, prašau Dievo neleisti manęs gundyti. Tačiau mane sugundo, vadinasi, Jis leidžia... Tad aš nelabai ir kaltas: tokia jau Dievo valia... Be to, Jis gailėstingas. Man atleis.

Taip. Dievas — Meilė ir Gailėstingumas. Tiems, kas nuoširdžiai Jo šaukiasi.

Gavėnia — rimties, susikaupimo, apgalvojimų, sąžinės sąskaitų suvedimo metas. Apmąstymų apie žmogaus laisvą valią, laisvą doros ar nusikaltimo pasirinkimą.

Dievas kantrus, bet nemaršus. Jo valia ne tik danguje, bet ir šioje žemėje. Ne tik amžinybėje, bet ir šį momentą.

Budėkite ir laukite, nes nežinote nei dienos, nei valandos! J. M.

„KAS UŽGAVĖNĖSE SOTUS, BUS SOTUS IŠTISUS METUS“

BLYNELIAI

2 stiklinės aukšč. rūšies miltų, stiklinė rūgusio pieno, pusė šaukšto cukraus, kiaušinis, druskos.

Kiaušinio trynys ištrinamas su cukrumi ir druska, supilamas rūgusis pienas ir sukant po truputį beriami miltai. Visą gerai išsukus, sudedamas išplaktas baltymas, išmaišoma ir kepami nedideli blyneliai įkaitintuose riebaluose. Blyneliai tiekiami su grietine, sviestu arba cukrumi.

MIELINĖS TESLOS BLYNAI

1,5 stiklinės miltų, 2 stiklinės pieno, 1—2 kiaušiniai, 20 g mielių, 2 šaukštai sviesto, truputis druskos, cukraus, riebalų kepti.

Stiklinėje pieno išmaišomos mielės, įberiama truputis cukraus, žiupsnelis miltų ir palaikoma šiltai, kad pakiltų. Į pakilusią masę supilamas likęs pienas, suberiami visi miltai, sudedami kiaušinių tryniai, įberiama druskos. Visą gerai išmaišius, supilamas ištirpintas sviestas, sukrečiami išplakti baltymai ir dar kiek palaikoma, kad pakiltų. Blynai ke-

pami keptuvėje įkaitintuose riebaluose iš abiejų pusių. Tiekiami apšlakstyti tirpintu sviestu.

LIETINIAI

3—4 obuoliai, stiklinė pieno, kiaušinis, 2,5 stiklinės miltų, truputis cukraus, druskos.

Iš pieno, kiaušinio, miltų ir cukraus užmaišoma tešla. Keptuvėje įkaitinami riebalai, įpilama paruoštos tešlos ir uždedama nuluptų bei skiltelėmis supjaustytų obuolių. Apkepama iš abiejų pusių. Tiekiami lietiniai apibarstomi cinamonu ir cukrumi.

SKLINDŽIAI SU VARŠKE

2 stiklinės miltų, 1—2 kiaušiniai, 200 g varškės, 2,5—3 stiklinės pieno, truputis sodos, cukraus, druskos.

Druska, soda ir cukrus sumaišomi su miltais, palaipsniui pilamas pienas ir išplakama tešla. Tada sudedama ištrinta varškė, išplakti kiaušiniai ir sunaišoma. Iš paruoštos tešlos kepami sklindžiai. Iškepti patiekiami užpilti grietine ar uogiene.

L. VESEKIENĖ

ŽUVYS

Horoskopą sudarė Indijos astrologas L. P. Sausdris. Atkreipiame dėmesį, kad šis astrologas naudojo Narjamo sistema, todėl datos šiek tiek skiriasi nuo priimtų Vakarų šalyse.

Vyrai pilni meilės, partnerėse ieško grožio ir proto. Nepatikus, tai kartais trukdo jiems meilėje, bet netrukdo palaikyti draugiškus santykius. Jie — žmonės su savo idealiu pasauliu, pirmenybę teikia nedideliam draugų ratui. Lengvai pažeidžiami, išžeidę gali atstumti meilę. Retkarčiais jie nori pabūti vieni. Dažnai juos apima melancholija.

Moterys nepatiktos, romantiškos ir ramios. Kilniaširdės, tai, beje, gali joms pakenkti, jei sutiks nevertą žmogų. Pagal charakterį — švelnios, mandagios ir paslaugios, mėgsta juokus. Vengia apmąstymų, niekada ilgai neprisimena skriaudos, stengiasi laikytis sveiko gyvenimo būdo. Geros šeimyniniame gyvenime, turi stiprų pareigos jausmą.

Žuvų akmenys — violetinis chalcedonas, žvaigždinis safyras, turmalinas. Spalvos — violetinė su mėlynu atspalviu, pilkai žalia.

Kovo mėnesį gimusių akmenys — turmalinas, jaspis. Gimusių „po Žuvų žvaigždynu“ — ametistas.

Turmalinas pranoksta visus kitus brangakmenius, net korundą, spalvų įvairumu (yra apie 50 turmalino atspalvių), todėl juvelyrų labai vertinamas. Jis palyginti minkštas ir žiedams nenaudojamas, bet labai tinka auskarams, sagėms ir kitiems kabantiems papuošalams, kuriuose akmenys ne taip susibražo.

Chalcedonas — bendras grupės spalvotųjų akmenų pavadinimas. Kiekvienas iš jų, priklausomai nuo spalvos, piešinio ar struktūros, turi atskirą pavadinimą. Chalcedonų būna vienspalvių, dėmėtų ir juostuotų. Senovėje chalcedonas buvo laikomas meilės akmeniu, pritraukiančiu vyro širdį. Jis apsaugą nuo pykčio protrūkių ir melancholijos priepuolių.

— Aš jau seniai pastebėjau, kad po perkūnijos dažniausiai būna lietaus.

* * *

Kažkas Sokratą paklausė, ar reikia vestis.

— Daryk kaip nori! — atsakė filosofas. — Vis tiek, vesiesi ar ne, tu gailėsi savo poelgio.

Parengta pagal užsienio spaudą

Biografinės miniatiūros

Galilėjus vieną iš savo išrastų termometrų pasiuntė pažįstamam į Angliją, pridėjęs raštelį, kuriame paaiškino prietaiso paskirtį. Termometras buvo labai didelis, užpildytas ne gyvsidabriu, o spiritu. Raštelis pakeliui, matyt, pasimetė, nes po kurio laiko Galilėjus gavo atsa-

kymą: „Vynas puikus. Atsiųskite dar keletą tokių indų!“

* * *

Sokrato žmona Ksantipė buvo labai vaidinga. Kartą, aprėkusi vyrą, dar apliejo jį vandeniu. Filosofas tai mačiusiems draugams šaltai paaiškino:

Pradėdame spausdinti Jono Česnu-
levičiaus apsakymą iš knygos „Pas-
kutinis šuoliuojantis arklys“, kuri
jau renkama vienoje iš leidyklų.
Apsakymas parašytas 1976 metais.

AU seniai prašiausi pervedamas į grafiki-
nius traukinius. Tiesa, uždarbis ten 30–40
rublių mažesnis, bet
užtai laisvo laiko daug: pamaina
dieną — parą laisvas, naktį — dvi.
Ne taip, kaip dabar: grįžai iš kelio-
lionės, dvylika valandų poilsio, ir
nežinai, kada tave iškviēs. Sėdi namie,
skaitai, vėpsai į televizorių, sukini
plokšteles... Viskas apkarsta,
įgrista iki gyvo kaulo. Jeigu išėini
valandėlei pas draugą ar į kiną,
ant durų prisėgi raštelį, kad ten ir
ten... Nei pameškeruoti, nei pagry-
bauti, nei, pagaliau, šimtgramį iš-
gerti... Lauki ir nežinai, pašauks už
valandos ar už penkių. O būna, kad
pralauki ir parą, ir dvi...

Pagaliau vieną vakarą, grįžus iš
kelio, lokomotyvų brigadų vedėja
pamojo man pirštu.

— Vėl kokia nors velniava? —
sumurmėjau vietoj pasveikinimo.

— Jeigu dar nori, gali pereiti į
grafikinį, — pradžiugino mane.

— O! Seniai reikėjo! Koku ir su
kuo?

— Akmenės. Su Vasiliausku.

Vasiliauskų pas mus važinėja bene
keturi, ir, keista, visi jie — ne gi-
minės. Iš skirtingų Lietuvos kampų.

— Su kuriuo? — paklausiau.

— Su Juozu, Ziliu.

Zilius. Pažįstu, bet tik iš matymo.
Jis pas mus neseniai, pasirodė per-
nai pavasarį. Atvyko iš Vilniaus.
Keistuolis. Sostinę išmainė į provin-
ciją. Aplamai, jis išvis kažkoks
trenktas. Vyras aukšto ūgio, pečiuo-
tas, bet lieknas, be pilvuko. Matosi,
buvęs neblogas sportininkas ar daug
dirbęs fiziškai. Žodžiu, atrodo soli-
džiai, net išpūdingai. Dar nesenas
— bebaigęs penktą dešimtį, bet vi-
siškai žilas. Akys rudos, antakiai
tamsūs, o plaukai — baltutėliai,
net melsvi, kaip kad būna
tamsiaplaukių. Iš čia, be abejo, ir
pravardė. Darbininkas geras. Nesu
girdėjęs, kad per gamybinius jį būtų
kada nors barę ar peikę. Bet taip
pat niekas turbūt nėra girdėjęs jo
kalbant nei per pasitarimus, nei
šiai kompanijoje. Amžinai tyli. Jei-
gu paklaus kas nors ko, tai atsakys
lyg telegrama. Trumpai, aiškiai.
Niekas, išskyrus kadru skyrių, apie
jį nieko tikro nežino. Gyvena vien-
nas. Viengungis, o gal našlys, gal
išsikyręs. Nuomoja kambariuką.
Pas nieką nevaikšto, artimų draugų
neturi. Zmonių nesišalina, bet nieko
arti neprisileidžia. Šių laikų atsi-
skyrėlis.

Na, ką gi. Į kūmus jo nesirengiu
kviesti. Dirbsim.

Ir dirbom.

Tikrai, jam puikiausiai tiktų ir
Tylenio pravardė. Dažnai per išsą
pamainą — 12 valandų — jis tepa-
sako kokį pussimtį žodžių. Pačių
reikalingiausių, be kurių darbe ne-
apsieisi. Ir tylą. Kartais tenka ko-
kioje stotelėje ilgokai laukti prieš-

priešinio traukinio. Jis išlipa, apei-
na garvežį, piaktuku apkaukši kiek-
vieną veržlę, kyli, traukę, bandažą,
apžiūri stabdžius, apšniukštinėja vis-
ką, įlipa atgal į būdelę, atsisėda,
užsiremia ant palangės ir dūmija
papirosą po papiroso. Cigarečių jis
kažkodėl nerūkė. Kiti mašinistai
tokiu laisvu laiku spėja perkalbėti
apie viską. Aš irgi nesu labai dide-
lis plepys, tai ir tylim abu, paskendę
savo mintyse. Vienas, traukdamas
„Belomora“, kitas — „Primą“.

Padėjėjai jo nemėgo už tai, kad
jis niekada nelieps, nepasakys, ką
reikia daryti. Turi pats susiprasti.

Jonas ČESNULEVICIUS

BAISIAUSIA IŠ SEPTYNIŲ DIDŽIŲJŲ

APSAKYMAS

žinoti savo pareigas ir darbus. Jeigu
gi užmirši ar patingėsi, — nieko ne-
pasakys, tik taip dėbtels, kad net su-
sigūši.

Aš prie jo pripratau. Mėgau ne-
pastebimai žiūrėti į jo stambų, vy-
rišką veidą keturkampiu smakru,
tiesią nosį, ryškiai apibrėžtas lūpas,
aukštą kaktą po didelėmis bangomis
vilnijančiais šerkšno spalvos plaukais.
Kartais jo didelės akys lyg sudrėk-
davo, pasidarydavo svajingos, kaktą
išsilygindavo, lūpos papurdavo, tar-
tum jose žaistų šypsena. Tačiau daug
dažniau kaktą kirsdavo statmena
raukšlė, antakiai susiedavo viršno-
syje, lūpos susičiaupdavo į siaurą
liniją. Matyt, galvoje plaukdavo
daugiausia nelinksmų, negu malonių
minčių.

Gražus veidas, tikrai gražus, bet
šaltas, uždaras ir neprieinamas.

Taip praėjo vasara, įpusėjo ruduo
Atėjo ir mano atostogų metas. Atidir-
bęs paskutinę naktį, išeidamas iš
dušo, aš ne murmtelėjau, kaip visa-
da „Iki“, o net pasigyriau, kad dabar
eisiu į kasą, pasiimsiu atostogpini-
gius ir spausiu į tėviškę, prie Mer-
kio.

Ziliaus kairys antakis kilstelėjo:

— Prie Merkio?.. Aš irgi nuo to
krašto. Alytiškis.

— Pagaliau išsiaiškinom, kad
žemiečiai, — nusišaipiau.

Zilius nutylėjo. Man einant pro
duris, staiga tarė:

— Pirk motociklą.

— Kokį?

— Javą. Dviejų cilindrų. Su prie-
kaba.

— Kur? Parduotuvė nėra.

— Aš parduodu.

Še tau. Pasirodo, jis — motocik-
lininkas. Niekada nesu matęs jo
važiuojančio.

— Beveik nauja. Penkis tūks-
tančius prabėgus.

— O kiek norit?

— Ateik šįvakar. Pamatysi, susi-
tarsim.

— Gerai, Būsiu septyniolika nu-
lis nulis.

— Kur gyvenu, žinai?

— Ne.

Pasakė adresą.

Apie „Javą“ ir dar su priekaba
jau seniai svajojau, tik to rublio vis
nesusrinkdavo. Jeigu atiduotų už
septynis, na, už aštuonis šimtus, gal
kaip nors ir sudarytumėm. Žinoma,
tektų daug ko atsisakyti, dalį gal ir
pasiskolinti, bet perspektyva turėti
savo transporto priemonę labai vi-
lijo.

Per pietų pertrauką su žmona ap-
tarėm visas galimybes. Bandysim.
Gal pavyks. Nors su juo derėtis ne-
verta. Aš jį gerai žinau. Pasakė, taip
kaip kirviu nukirto. Neperkalbėsi,
nors trišakį liežuvį turėtum.

Pavakare išsirengiau. Gyvena, pa-
sirodo, miesto pakraštyje. Nedidelis
namukas, darželis, sodelis, aptverti
žalia tvorele. Palangėje, ant suole-
lio, sėdėjo Zilius ir rūkė. Man įėjus
pro vartelius, jis atsistojo ir tylėda-
mas nuvedė prie daržinaitės. Viena-
me jos gale sukrautos malkos, kita-
me — motociklas. Priekaba pavers-
ta ant poros lentgalių.

Zilius išstūmė „Javą“ į kiemą.
Ant rankenos kabo baltas šalmas,
spynelėje — rakčiukas. Motociklas
švarutis, jokio įlenkimo, jokio įbrė-
žimo. Matyt, kad į geras rankas pa-
tekęs.

— Pervaziuok, — mostelėjo gal-
va.

Išvairavau į gatvę. Užsivedė,
kaip sako, iš pusės apsisukimo. Va-
riklis dūzgia, net ausį glosto. Užsė-
dau, aplėkiau kvartalą. Vienas malon-
numas. Eina kaip šveicariškas laik-
rodis. „Java“ yra „Java“... Tokia
dar geriau, negu nauja: gerai įvaži-
nėta, išbandyta. Įvairavau į kiemą,
o pasitraukti nuo jos nesinori. Dabar
svarbiausia, kiek užgiedos.

— Gera. Kiek? — trumpai pa-
klausiau.

— Einam į vidų. Ten sutarsim,
— atsakė.

(Bus daugiau)

Mažyliams negaili

Japonų šeimos biudžete vie-
nas svarbesnių išlaidų punktus
— vaikų rūbai. Mažylius ren-
gia puošniai — įvairiausios
striukiytės, kelnytės, patogios
avalynės. Ypatingas dėmesys
skiriamas ir negailima lėšų
paauglėms dukroms — būtent
joms ir išperkami madingi rū-
bai, atgabenti iš Prancūzijos
ir Italijos.

„Echo planety“

PRIEVARTA

Vis didėja nusikalstamumas. Baisu vakarais išeiti į gatvę, nesaugu namuose. Ypač moterims. Seksualinė prievarta tarp sunkių nusikaltimų prieš asmenybę užima antrą vietą.

JAV komitetas „Moterys kovoje su išprevertavimo grėsme“ išleido moterims atmintinę, kurioje pateiktos rekomendacijos, kaip apsisaugoti nuo nusikaltėlių, tarp jų — ir prievartautojų. Gal ir jums, mielosios skaitytojos, šie patarimai padės būti budrioms ir nesutrikit užpuolimo atveju.

2. SAUGUMAS GATVEJE

Jeigu jūsų ilgi plaukai, sukelkite juos į viršų, nes ilgus palaidus plaukus nesunku sugriebti ir apsvynioti ant rankos. Vilkėkite, pagal galimybes, nevaržančias judesių kelnes, avėkite minkštą avalynę. Labai nepatogu bėgti su ilgu sijonu, aukšta pakulne bateliais.

Nieko nesikabinkite ant kaklo — nei karolių, nei grandinėlės, nei šalikėlio: jie gali būti panaudoti prieš jus. Stenkitės eiti gerai apšviestomis gatvėmis. Tamsiuose kvartaluose ei-

Pabaiga. Pradžia Nr. 3(5).

kite gatvės viduriu. Venkite medžių ir krūmų.

Jeigu kokia mašina pradeda lėtai važiuoti greta jūsų, pereikite į kitą pusę arba pasukite atgal.

Jeigu jūs jaučiate, kad kažkas jus persekioja, nesidrovėkite atsigrežti ir pasitikrinti. Būkite atsargi. Atsargumas — tai ne bailumas. Jeigu įsitikinsite, kad tikrai kažkas seka pasukit jus, ieškokite nepavoingos vietos — gerai apšviestos, kurioje būtų žmonių. Mintyse sumeskite, koks atstumas iki tos vietos, ir pagreitininkite žingsnį. Jeigu nusprendėte bėgti, darykite tai netikėtai, bėkite kiek galima greičiau, šaukite pagalbos. Prie namų geriau šaukti ne „Gelbėkite!“, o „Gaisras!“. Į tokį klyksmą aplinkinių namų gyventojai reaguos žymiai greičiau.

Pribėgę artimiausią namą, skambinkite, belskite, gal net išmuškite langą, jei jaučiate, kad jūsų gyvybei gresia pavojus.

Tačiau bėgimas nėra vienintelė išeitis iš padėties. Yra dar dvi. Išlikdama rami, jūs galite įtariamam užpuolėjui daryti psichologinį spaudimą. Gal jį paveiks ašaros? Gal jis patikės, kad jūs čia laukiate draugo? Gal jį paveiks, jei pasakysite, kad sergate venerine liga? Anksčiau tokie metodai išgelbėjo nemažai moterų, gal padės ir jums. Bet — būkite atsargi ir pasiruošusi gintis.

Antroji išeitis — staigus smūgis,

kad išloštumėte laiko pabėgti. Puolantysis tikisi, kad jūs — pasyvi auka, dėl to bet kokios jūsų pastangos gintis jį sutrikdys, ir jūs spėsite pabėgti.

3. GINKLAI

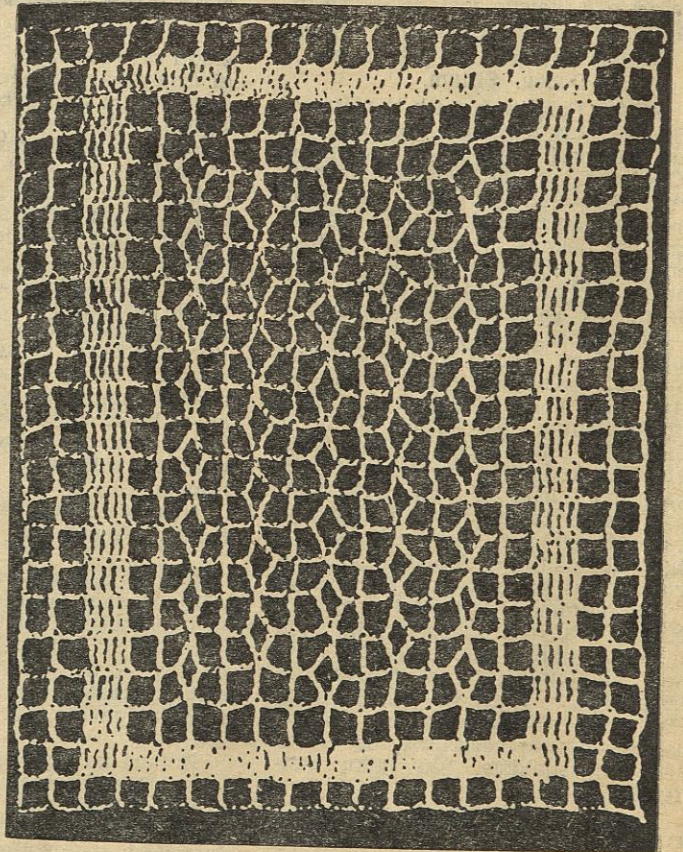
Deganti cigaretė, pieštukas ar tušinukas, raktų pundas — jais durkite ar smokite į akis, veidą, kaklą. Lietsargį naudokite kaip durtuvą, tik nemosuokite juo. Apsigynimui pravers ir metalinės šukos ar šepetys plaukams, aukšta batelių pakulnė. Atsiminkite, kad visos šios apsigynimo priemonės naudojamos, kad įgytumėte galimybę pabėgti.

Jeigu neturite jokio gintis tinkamo daikto, galite pašokti ir spirti abiem kojom. Ypač skaudus smūgis į kelio girnelę. Jeigu jus nučiupo iš užpakalio, pasistenkite iš visų jėgų smogti pakaušiu į smakrą. Sūčiupta už rankų, pasistenkite atstumti užpuoliko nykščius — tai leis išplėsti rankas.

Cia išvardinta maža dalelė būdų, kuriuos moteris gali panaudoti apsigynimui. Jeigu turite laiko ir galimybių, pasitreniruokite.

Ir atsiminkite: jus užpuolė be jokio paskatinimo iš jūsų pusės. Ne jūs pirma pradėjote „kautynes“, ir jei kažkas nori jums blogo, apsigynimui stenkitės panaudoti visas įmanomas priemones.

AUKSARANKĖMS

Nusinerkime...

Leidėjas — Lietuvos Moterų Draugijos Radviliškio rajono tarybos įmonė „Radvilaitė“. SL 1193. Tiražas 500 egz.

Redaktorė
A. ČESNULEVICIENĖ

Spauda — iškilioji, apimtis 0,5 sp. lanko. Rinko ir spausdino Radviliškio valst. spaustuvė. Užsakymo Nr. 264.

Adresas: Radviliškis, Gedimino g-vė Nr. 8, tel.: 5-10-93, 5-41-41. Skambinti darbo dienomis 11—12 val.